

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

مَا عَمِلَ آدَمِيُّ مِنْ عَمَلٍ يَوْمَ النَّحْرِ أَحَبَّ إِلَيَّ مِنَ

إِهْرَاقِ الدَّمِ

KURBAN VE TAKVA ŞUURU

Aziz Kardeşlerim!

Yüce dinimizin bize vazife olarak yüklediği ibadetlerden birisi de kurban ibadetidir. Kurban ibadeti insanlık tarihi kadar eskidir ve insanlık tarihi boyunca devamlı önemsenmiştir. İlk insan ve ilk peygamber Hz. Adem (a.s)’in iki oğlu Allah’a birer kurban sundu. Ancak biri güzel olanı, diğeri ise değersiz olanı Allah’a sundu. Biri takva sahibiydi, diğeri ise takvaya uygun hareket etmemişti. O nedenle Rabbimiz, takva sahibi olan ve kurbanını samimiyetle Allah’a sunan Habil’in kurbanını kabul etti. Değersiz malı Allah’a sunan Kabil’in kurbanını ise reddetti.

Muhterem Kardeşlerim!

Hz. İbrahim ve Hz. İsmail arasında yaşanan ibret verici olay da kurban ibadetinin ne kadar derin bir manaya sahip olduğunu bize göstermektedir. Hz. İbrahim evlat hasretiyle yanıp tutuşurken Allah’a adakta bulunmuştu. Evlat sahibi olduğunda ise Rabbi ona adağını hatırlattı. İki de Allah’a teslim oldu ve sabırla bu emri yerine getirmeye kalktı. Ancak Rabbimiz sadece onların takvasını görmek istemişti. Onlara bu teslimiyetin neticesinde bir de koç hediye etti. Çünkü Allah’ın emrini yerine getirenler hep kazançlı çıkacaktı.

Değerli Mü’minler!

Hutbemin başında okuduğum Kevser sûresinde Yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

“(Rasûlüm!) Kuşkusuz biz sana Kevser’i verdik. Şimdi sen Rabbine kulluk et ve kurban kes. Asıl sonu kesik olan, şüphesiz sana hınc besleyendir.”¹

Hz. Âişe’den rivayet edilen bir hadis-i şerifte ise, Allah Rasûlü (sav) şöyle buyurmuştur:

“Âdemoğlu kurban günü Allah katında kurban kesmekten daha güzel bir amel işlemez. Kurban, kıyamet günü boynuzları, kılları ve tırnaklarıyla (sevap olarak) gelir. Kurban, henüz kanı yere düşmeden, Allah tarafından kabul edilir. Bu sebeple kurban kesme konusunda gönlünüz hoş olsun, (bu iş size zor gelmesin).”²

Kıssalardan, ayet ve hadislerden anlıyoruz ki kurban ibadetini samimiyetle yerine getirenler asla kaybetmezler. Başta Rabbimizin rızasına, sonrasında ise nimetlerine erişirler. Ancak bilelim ki kurban ibadeti sadece bir hayvanı kesmek değil, takva elbisesine bürünmek demektir. Rabbimize olan sadakatimizi tazelemektir. Hz. İbrahim gibi teslim olmak, Hz. İsmail gibi sabretmektir. Gerektiğinde sadece malı değil, canı bile Allah yolunda feda etmeye hazır olabilmektir. Yunus Emre bir şiirinde bu anlayışı şöyle ifade etmiştir:

“İsmail’em, Hak yoluna canımı kurban eylerem,

Çünkü bu can kurban olur, koç kurbanı ben neyleyem”

Bu nedenle gerek kendimiz keserek gerekse vekâleten başka yerlerde kestirerek bu ibadeti takva şuuru içerisinde yerine getirmeye gayret edelim. Rabbim keseceğimiz kurbanlarımızı ve tüm ibadetlerimizi dergâh-ı izzetinde kabul eylesin!

¹ Kevser, 108/1-3.

² Tirmizi, Edâhî, 1.

